

dovnitř. Vařím mu odporný tmavý čaj. Lístky se vždycky usadí na dno hrnku. Lehnu si zpět na své odrané kanape. Pozoruju ho. Mlčí. Dívá se na mne. Dopije čaj. Vezme si bundu. Odchází. Po kolikáté mne obveseluje má samota prázdných stěn. Neklidně se procházím po pavlači. Pálím cigaretu o druhou. Konečně vychází celý strhaný. Tváří se snad zbytečně provinile. Vzal si ode mne cigaretu. Tře se chladem podvečerního města. „Já budu muset,“ koktá omluvně. „Ahoj,“ zaniká v oknech.

Ráno budík ukazuje neúprosných šest, když Filip buší na má vetchá vrátka do země osamělosti. Proč mne budí? Ptám se sama sebe. Dere se do pokoje. Stavím vodu na čaj. Zakutávám se zpět do vyhrátých peřin. Usedá na židli. „Aničko, ožením se s Terezou. Chodím s ní moc dlouho,“ povídá mi. Vůbec mne to nezajímá. Přepadá mne vztek. „Kdybych poznal tebe, tak bych si tě vzal raději. Miluju tě,“ dodal. Řeči, lži, nesmysly, na které mu nenaletím. Nevěřím mu. Asi očekával, jak mne dojme a nadchne. Jenomže já ho ignoruju. Škoda slov sedmilháře. Naposledy se jeho ruka dotkne mé kliky. Sbohem Filipe.

Svůj byteček zamknul na tisíc západů. Odjel i s Terezou. Při pohledu na jeho nerozsvícená okna se mne zmocnil podivný smutek a lítost. Filip mne ráno nechodívá budít. Žiju prázdně pro nikoho. Schránka se přeplnila obálkami se svatebními oznámeními mých přátel. Mezi nimi objevuji i Filipovo. Na zadní straně červenou tužkou připsal: „Aničko, miluju Tě.“ Klame, kdyby mne měl rád, neženil by se s jinou. Uběhlo pár měsíců trávených čtením, malováním a podivným nostalgickým pitím vína. Spřátelila jsem se se svým osaměním.

Až jednou v extázi rozkvétajícího jara ožívá jeho byteček. Filip se vrátil sám. Denně prochází pavlačí. Rozhlíží se, jestli se náhodou nevynořím za některou z těch šedých zdí. Marně. Schválně se tě, Filipe, straním ponořená do svých knih. Včera jsi mi přinesl kytku. Podruhé nehodlám opakovat chybu, proto jsem ti musela odpovědět ne. Promiň, ale já vážně musela. Víš, ty jsi to snad zapomněl, ale ještě před několika lety jsem byla tvá žena.

Ester

Prázdnou tichou ulicí se ozývaly kroky někam spěchající. Vykoukl z okna a spatřil tmavovlasou dívku. Vyplašeně se ohlížela za sebe. Asi se bála.

Měl jsem chuť na ni zavolat, aby se zastavila. Pomalu její postava mizela v dáli. Konečně jsem viděl ženu. Co teď? Nuda. Zapnul jsem si kazeťák. Z něj se ozvalo: „Slunce žlutý je, v noci ona ožije, hvězdy zlaté jsou...“ Ano Ester, má krásná neznámá Ester bloudila kolem našeho domu každé ráno. Neznal jsem její skutečné jméno. Zamiloval jsem se do ní. Chtěl jsem ji oslovit. Povídat si s ní. Poznat ji, ale Bůh, i když jsem prosil, neslitoval se nade mnou. Až jednou pustil jsem hudbu otevřeným oknem a tím narušil klid zaprášené opile se chvějící ulice. Nějak se opozdila, říkal jsem si, nejde. Nezaslechl jsem rázné klepání jejích podpatků - pouze tiché našlapování. Vykoukl jsem ven. Ester se opírala o berle. Svou pozornost jsem zaměřil na její nohy. Tam, kde měla předtím levou, skvěla se mezi sukni a chodníkem prázdnota. Šok. Ta druhá nesla tíhu celého těla. Na chvíli se zastavila a opřela o zeď.

Potřebovala si odpočinout. „Slečno, cítíte se dobře?“ optal jsem se. Zvedla zrak vzhůru ke mně. Zatočila se jí hlava. Upadla. „Slečno Ester,“ zakřičel jsem. Vyběhl z bytu. Nechal otevřené dveře. Ležela nehybně, neboť omdlela. Zřejmě se uhodila do hlavy. Vzal jsem ji do náruče. Odnesl ji do obývacího pokoje. Pak jsem se vrátil pro berle. Seděl jsem u ní celé dopoledne. Probudila se k obědu. Vyděšeně mne pozorovala. Vše jsem jí vysvětlil. Esterka u mne zůstala pár dní. Staral jsem se o ni, vařil jí. „Nechcete zavolat rodičům?“ nabízel jsem jí. „Ne, rodiče zemřeli při autonehodě a mne stála nohu. Odvezte mne konečně domů. Už tu s vámi nebudu ani minutu,“ vychrlila. Nechtěl jsem ji pustit. Popadla ve vzteku berle a pajdala se pryč. Náhle mi připadala směšná. Tak si jdi, stejně tě čeká samota, myslel jsem si. Počkal jsem, až zatočí za roh. Rozběhl jsem se za ní. Sledoval ji do tajemné čtvrti. Stmívalo se. Rozsvítla velkou lampu. Pozoroval jsem ji z protějšího domu. Na stole jsem rozeznával svíčky a sváteční mísy. Za něj zasedl nějaký mladý muž. Esterka mi lhala.

Utíkal jsem se zavřít do své zatuchlé šedé rezidence. O osmé ranní mne vzbudil budík. Ustrojil jsem se. Za domovními vraty jsem vyčkával na Ester. Ozval se výskot, křik malých sprostých uličníků. „Kulhavá, kulhavá bez nohy.“ Ester? Opatrně jsem vyhlédl. Ano, o kousek dál kolem ní se shlukla pouliční banda výrostků. Najednou se mi zošklivila - žádná krása i půvab. Prosebně na mne koukala cizí holka bez nohy. Není mou povinností se o ni starat, ale svědomí mi nedovolilo nepomoci jí. Zahřimal jsem na bandu, aby jí dali pokoj. Kdybych raději mlčel, protože jeden prcek do ní strčil, aby se v nastávající minutě rozplácla po chodníku. Utekli. Nehýbala se. Zřetelně jsem slyšel její pláč. Nenávidím, když ženy pláčí. Podepřel jsem ji, ať může vstát. Trásla se. Fajn. Půjdeme ke mně. Líčidla se jí rozmazala po tváři. Půjčil jsem jí velký kapesník. Doma jsem jí uvařil kávu. „Chováte se ke mně hezky,“ špitla. Upřela na mne své velké falešné oči. Já zjistil, že k ní nic necítím. Stačilo by jen málo a mohla se stát mou, ale proč? Nemiluji ji. Na mne nezapůsobí. Mne neuhrane. Ať si své triky zkouší na někoho jiného. Působila tak uboze. Možná jsem se změnil v sobeckého hlupáka, který po něčem úporně touží, prahne, a pak když to získá, ztrácí zájem. Tma zahalila město. „Mohla bych u vás přespat?“ prosila. Kývl jsem. Postel měla připravenou. Teprve nyní jsem si uvědomil zvláštní barvu jejích šatů - růžovou stejně jako panenka, již kdysi maminka vystavovala za okenní skla. Po její smrti panenka kamsi zmizela. Oplakal jsem ji, protože jsem si ji velmi oblíbil. Spatřoval jsem v ní ženský ideál a prostou čistotu. Lety jsem na ni zapomněl. Tahle beznohá holka mi ji připomněla. Šaty se povalovaly po židli. Přibelhalo se v mé pruhované košili. Zhasl jsem světlo. Spala. Celou noc jsem se neklidně převaloval.

Procítl jsem až k polednímu. Kam odešla? Odkryl jsem peřinu. Na bílém prostěradle spočívalo hadrové tělo panenky s utrženou nožičkou v růžových šatičkách se smutnými očima. Panenka mého dětství se ke mně konečně vrátila.